

míněny zcela nepochybně viditelné známky a následky ve smyslu § 411 tr. zák. Zmateční stížnost namítá však správně, že k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. není zapotřebí, by pachatel měl úmysl způsobiti poranění, spojené s viditelnými známkami a následky ve smyslu § 411 tr. zák., stačí naopak již pouhý úmysl ublížiti na těle. Zjišťuje-li tudíž rozsudek, že obžalovaný, udeřiv otce vědrem do zad, chtěl (měl v úmyslu) poškoditi ho na těle, bylo jeho čin správně podřaditi skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák., ač ovšem vzhledem k tomu, že podle výroku rozsudkového čin (tělesné poškození) nebyl jen náhodou dokonán, jen skutkové podstatě nedokonaného zločinu ve smyslu §§ 8, 153 tr. zák. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a zrušiti napadený rozsudek jako zmatečný podle § 281 čis. 10 tr. ř. Ve věci samé nebylo však zrušovacímu soudu možno rozhodnouti, ježto rozsudek neobsahuje ve příčině zákonné náležitosti uvedené ve výroku rozsudkovém, že čin nebyl dokonán jen náhodou, žádného zjištění. Právě v tomto směru bude potřebí pečlivého uvažování, an obžalovaný ovšem udeřil svého otce vědrem do zad, avšak úder ten neměl v zápětí ani nejmenší poškození na těle. V čem pozůstávala ona »náhoda«, která zabránila skutečnému vzniku poškození, nelze v rozsudku seznati, a bylo by též zkoumati, zda okolnost, že nevzniklo poškození, neměla snad příčinu v tom, že šlo o úder tak nepatrný, že jím vůbec nemohlo býti přivoděno poškození na těle, takže pak ovšem nenastalo poškození nikoli »náhodou«, nýbrž z vlastní vůle obžalovaného, nenesoucí se k účinku v rozsudku předpokládanému. Posléze bude nalézacímu soudu, jenž vyloučil u obžalovaného jak nutnou sebeobranu, tak i vykročení z mezí takové obrany, také uvažovati, zda obžalovaný neměl snad spravedlivou příčinu brániti před otcem svou matku (§ 2 písm. g) tr. zák.), by odvrátil od sebe neb od jiných« Bylo proto podle § 288 čis. 3 tr. ř. dále uznati, jak se stalo.

Čís. 3396.

Pojem »rodiny« podle § 55 tr. zák. doznal novějším zákonodárstvím rozšíření a náleží k ní i družka života, po případě i nevěsta.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 761/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 17. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a odsouzen za to podle § 100 tr. zák. a § 6 zák. čis. 257/25 sb. z. a n. do těžkého žaláře na 1 měsíc zostřeňného a doplněného 1 postem bezpodmínečně, a zamítl odvolání státního zástupce z výše trestu, toto z těchto

d ů v o d ů:

V odvolání do výše trestu uvádí státní zastupitelství, že použití § 55 tr. zák. není odůvodněno tvrzením obžalovaného teprve při jeho druhém zodpovědném výslechu, že se stará o nevěstu, ježto tvrzení to jednak není prokázáno, jednak prý ustanovení § 55 tr. zák., mluvící o nevinné rodině, nelze vztahovati na případ známosti. Onu námitku stačí poukázati na to, že soud tvrzení obžalovaného, že se stará o nevěstu, uvěřil, a že bylo na státním zástupci, by příslušnými dotázkami pokud se týče návrhy okolnost tu blíže zjistil. Pojem »rodiny« podle § 55 tr. zák. doznal novějším zákonodárstvím rozšíření, a náleží k ní i družka života, po případě i nevěsta (viz na př. § 39 čís. 4 zák. na ochr. rep.). Není proto a an trest plně odpovídá vině obžalovaného, odvolání státního zástupce z výše trestu odůvodněno a bylo zamítnuto.

Čís. 3397.

Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní nejen úmysl pachatele směřující k porušení tělesné neporušenosti osob tam uvedených (úmysl s takovou osobou zle nakládati), nýbrž i vědomí, že osoba ta vykonává své povolání v § 153 tr. zák. naznačené (nepřátelský úmysl pro toto vykonávání).

(Rozh. ze dne 21. února 1929, Zm II 336/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 9. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud zmateční stížnost napadá tu část rozsudku, již byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle městskému policejnímu strážníkovi Aloisi N-ovi podle § 153 tr. zák., uplatňuje výtku nedostatku důvodů, po případě nejasnosti a neúplnosti pro skutečnost rozsudkem zjištěnou, že strážník Alois N. byl ve výkonu služby, když byl obžalovaným pobit. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, ježto podle zjištění rozsudku N. odešel tehdy v noci ze strážnice »na obchůzku«, čímž jest rozuměti, že šel konati službu; při obchůzce viděl opětovně obžalovaného pobíhati po městě, a poněvadž ho znal jako člověka nebezpečného cizímu majetku, hledal ho po hostincích, až ho našel v »O. z.«. Z vylíčení toho je zřejmo, že strážník hledal obžalovaného při výkonu své služby a v tomto výkonu též pak s ním jednal v hostinci »O. z.«, kde se dohadovali ohledně zakročení strážníka u hostinského Z-ého. Jako pra-